

VIAȚA NEOBIȘNUITĂ
A UNUI OM OBIȘNUIT

MEMORII

PAUL NEWMAN

Bazată pe interviuri și povești orale
consemnate de Stewart Stern

Întocmită și redactată de David Rosenthal

Prefață de Melissa Newman

Postfață de Clea Newman Soderlund

Traducere din engleză de Andreea Călin

Colecția Victoria
Publica 2023

*Această carte îi este dedicată lui Stewart Henry Stern
22 martie 1922 – 2 februarie 2015*

*Succesul este ceea ce face diferența dintre viziune
și iresponsabilitate.*

*Dacă ar trebui să definesc „Newman” pentru dicționar,
aș spune: „Unul care se străduiește prea mult”.*

PAUL NEWMAN, INTERVIURI NEPUBLICATE, 1991

Paul Newman în jurul anului 1929

Prefață

În septembrie 1986, anul în care a început acest proiect, un articol din *The New York Times* îl descria pe Paul Newman ca fiind „un bărbat suplu, de 1,80 metri”.

Un jurnalist de scandal de la *New York Post* a replicat că „oricine l-a cunoscut direct pe Paul spune că niciodată nu a avut 1,80 metri, decât cu tocuri” și a lansat o provocare: „1 000 de dolari donați organizației de caritate sau candidatului politic preferat al lui Newman pentru fiecare 2,5 centimetri peste cei 1,72 metri ai săi... măsurăți descălțat”. Profitând de ocazia de a rămâne în vizorul ziarelor de scandal, tata a acceptat, a ridicat miza de o sută de ori și și-a cumpărat niște cizme gravitaționale, ca să poată sta atârnat cu capul în jos, pentru o măsurătoare corectă. Din câte știm noi, s-a renunțat la provocare.

Putem spune aproape sigur că, în 1986, avea o înălțime de 1,77 metri. Ambele ziare se înșelau.

Era un bărbat integru. Mai avea și o înclinație clară către intimitate și mereu se simțea ciudat în interviuri.

Faptul că tatăl nostru a luat în calcul la un moment dat cartea pe care o ții acum în mână ni se pare teribil de ciudat, dar chiar s-a ținut de ea timp de cinci ani. Felul în care a gândit-o inițial este un dar pentru urmași. Asta sau poate o modalitate de a „lămuri lucrurile publice”, după ce fusese urmărit de tabloide în cea mai mare parte a vieții sale. Pe de o parte confesiune, pe de alta autoanaliză, cartea este plină de genul de revelații care, dacă ne-ar fi fost împărțite mai devreme, ar fi dus la câteva discuții pline de sens despre relații, identitate, noroc și artă și, foarte probabil, la câteva cine în familie destul de inconfortabile.

A hotărât că singura alegere posibilă de colaborator avea să fie Stewart Stern, un prieten drag, păstrător loial al secretelor de familie și un scriitor impresionant. Cunoscut probabil cel mai bine pentru scenariul filmului *Rebel fără cauză*, a scris numeroase alte scenarii pentru proiecte în care erau au fost implicați Paul și cea de-a doua soție a sa, Joanne.

Admirația lui Stewart pentru aceștia doi, pentru toți copiii lor și pentru copiii copiilor lor îl făcea să fie genul de rudă prin adopție care se mula într-un mod fericit pe ADN-ul familiei. Începând cu 1986 s-a implicat în acest proiect nou, comunicând mai departe rugămintea subiectului ca toți cei intervievați să fie cât de sinceri și de direcți puteau. Prieteni apropiați și rude au fost angajați ca să transcrie interviurile. Cu toate acestea, în 1991, el și tatăl nostru deja păreau să fi fost complet copleșiți. Erau cufundați până peste cap în materiale.

După aceea nu s-a mai vorbit mult despre asta. În 2008, după un an de boală (și la aproape un an de la ultima lui victorie pe pista de curse Lime Rock), tata a murit. Avea 83 de ani. Pentru noi, lumea s-a oprit atunci în loc, pentru ceea ce a părut a fi o eternitate. Au

urmat confuzia inevitabilă și haosul de gestionat, apoi ceața suferinței.

S-a scurs aproape un deceniu de atunci. Din când în când reapărea subiectul transcrierilor. Detaliile nu erau limpezi. Circulaseră zvonuri despre un foc. Stewart, care la 92 de ani se apropia de finalul propriei călătorii în viață, era disperat să descopere ce se întâmplase cu ele. Își dorea ca măcar să fie arhivate pentru posteritate. Înainte ca misterul să poată fi rezolvat, a murit.

Noi am presupus că transcrierile se aflau cine știe pe unde. Sau poate că nu. Voiam să le vedem sau... oare chiar ne doream asta? În 2019 am dat peste câteva interviuri auxiliare încuiate în niște dulapuri de dosare care ajunseseră în subsolul umed al casei noastre din Connecticut. Ceva mai târziu, prietena noastră, producătoarea Emily Wachtel, a descoperit toate transcrierile cu tata în timp ce arhiva documentele dintr-un dulap de familie. O privire aruncată în grabă s-a transformat într-un proiect de lectură de un an și ceea ce a dezvăluit a părut brut și personal. După ce a citit 14 000 de pagini a sugerat că ar fi putut să fie interesant să încercăm să terminăm ceea ce fusese început.

Despre avioane personale și covoare roșii poți citi în altă parte. Cartea asta sigur nu este despre ele. În schimb e un fel de autodisecție, o detaliere a sentimentelor, a motivelor și a motivațiilor, sporită de un cor grecesc de alte voci și păreri ale rudelor, camarazilor din Marină și colegilor actori. Una dintre temele predominante este nesiguranța cronică, un subiect familiar pentru atât de mulți artiști. Obiectivitatea e capricioasă. Având în vedere succesul enorm, e dificil pentru unele persoane să înțeleagă cum de aceea senzație de îndoială putea să fie atât de persistentă.

Iată un om care avea senzația că este un impostor, un bărbat obișnuit, cu un chip extraordinar și norocul de partea lui, realizând mult peste ceea ce-și propusese. Întotdeauna i s-a părut că tenacitatea a fost cea care l-a ajutat să izbândească, nu talentul. Au existat unii care l-au ignorat, dar, din fericire, au fost și destui care au văzut în el ceva remarcabil, cu mult timp înainte ca el să-și dea seama.

În cele din urmă mai este și basmul public despre două vedete de la Hollywood și căsnicia lor de cincizeci de ani, senină și lipsită de complicații, care, în afară de faptul că era o impresie falsă, pare incorectă față de orice persoană, celebră sau nu, care a fost vreodată implicată într-o relație romantică. Luați în calcul faptul că existau două familii, frați vitregi și alte victime colaterale – și iată cum povestea devine dintr-odată una la care ne putem raporta mult mai ușor. Atmosfera din casă era una instabilă, acum tensionată, mai apoi luminoasă. În cele din urmă, adevărul este cel care face mult mai multă cinste cuplului din viața reală, celor doi care au ținut piept tuturor dramelor și trădărilor și care au supraviețuit, cu cicatrici, dar tot inevitabil legați.

Există o imagine-clیșeu a taților de o anumită vârstă care sunt distanți sau de neînțeles. Al nostru a fost consecința inevitabilă a propriului tată frustrat și a tuturor generațiilor anterioare, cu stilul lor dezordonat de creștere a copiilor, aproape sau complet lipsit de îndrumare. Cartea aceasta privește înapoi dintr-un anumit moment în timp. În permanenta lui apărare, tata a continuat să evolueze după ce au fost făcute aceste interviuri, aducându-și până la final printre cele mai bune contribuții din punct de vedere emoțional, artistic și altruist. Să avem deodată la dispoziție

această enciclopedie a gândurilor și motivațiilor lui, a conflictelor sale... a contextului vieții lui a fost, fără doar și poate, o experiență profundă. Faptul că vorbește despre cum își dorește să știm totul este mai mult decât emoționant.

Melissa Newman

Introducere

Hai să vedem dacă putem scrie un prim capitol, apoi o să încercăm să facem la fel cu al doilea, după aceea cu al treilea, al patrulea și al cincilea... Așadar: de *aia* s-au ocupat, de *asta* s-au ocupat - ne-am lămurit cu privire la atitudine, la creație, la băut, la tot simțul umorului și la ce o fi moralitatea.

Chestia cea mai ironică dintre toate este că cineva ar putea să spună la început, cum fac scriitorii cu unele biografii: „Ăsta e băiatul care a realizat asta, după care aia și apoi a crescut și a ajuns prim-ministru. Iar acum o să mergem înapoi în timp și o să analizăm detaliile care au făcut asta să se întâmple.”

Dar se pare că această carte este doar povestea unui băiețel care a devenit un ornament pentru mama sa, un ornament pentru casa ei, admirat pentru aspectul lui decorativ. Dacă ar fi fost un copil urât, mama lui nu i-ar fi acordat atenție. Dacă ar fi șchiopătat sau ar fi avut o pleoapă leneșă și s-ar fi aplecat pentru a-l liniști pe acel invalid mic de lângă ea, ar fi făcut-o pentru a-și

satisfacă propria nevoie de a alina ceva, fără să aibă de fapt vreo legătură cu băiatul.

Iar băiatul s-a simțit așa de lezat de artificialitatea acestei situații care nu era relevantă sau legată de el în niciun fel, încât sufletul acestui copil a spus într-un final: „Doamne, Dumnezeule, ia-l, e al tău! Eu o să salvez aici ce a mai rămas din mine.”

Apoi băiatul cu ornamentul a fugit pur și simplu cu mingea de fotbal. Primea totul. Mânca și trăia bine și-și abandona esența – cea de orfan, să-i spunem așa – în țărână.

Dar orfanul a tot alergat ca să țină pasul cu răhățulul acela decorativ pe care-l disprețuia atât, chiar și când acesta din urmă primea toate premiile, juca în toate piesele, acapara toate elogiile și aprecierile, în timp ce el continua să piardă din teren. A reușit să-l ajungă din urmă abia în ultimii câțiva ani, iar atunci a spus: „Uau! Stai așa. Lasă-mă măcar să mă uit în jur să-mi dau seama dacă reușesc să înțeleg ceva din toate astea.”

Am fost Pinocchio al mamei mele, cel care s-a defectat.

Și mai încerc și azi să-mi descâlcesc propria inimă și propriile dorințe de cele ale tuturor din jurul meu, care sunt siguri că știu răspunsurile.

Cartea aceasta a izvorât din strădania de a încerca să le explic totul copiilor mei. Am fost considerat distant și reținut; ei bine, asta s-a întâmplat nu din cauză că brațele altor persoane erau prea lungi, ci pentru că ale mele erau prea scurte. Iar în timp ce brațele lor au devenit din ce în ce mai lungi, ale mele au devenit din ce în ce mai scurte: a fost o senzație de sufocare pe care am trăit-o.

Vreau să las un soi de dare de seamă care limpezește lucrurile, zdruncină mitologia care a înflorit în jurul meu, distruge unele dintre legende și ține peștii piranha departe. Ceva care să documenteze cu un anumit grad de acuratețe timpul petrecut de mine pe această planetă. Probabil că, atunci când o să fiu babac, o să trec prin ea și o să creez o autobiografie care să semene măcar puțin cu adevărul. Pentru că ceea ce există acum în vizorul public nu prea are nicio legătură cu adevărul.

Asta e, de fapt, tot ce vreau să fac.

1

Sunt în casa mea din Connecticut, în bibliotecă, stând lângă șemineu pe o canapea mică și rigidă. Tocmai am fumat niște iarbă și mi-am adus aminte cât se poate de limpede toată harta orașului copilăriei mele, Shaker Heights, Ohio. Tot ce trebuie să țin minte se află în acest loc, lucruri pe care le credeam moarte și îngropate, lucruri despre care nu credeam că mi-aș aduce aminte...

M-am născut acolo în 1925. Pe atunci, Shaker Heights era suburbia Clevelandului, la nivelul căreia aspirau să ajungă toate celelalte suburbii americane. Era standardul la care se raportau alte locuri cu dare de mână. Locuiam într-o casă spațioasă, cu trei etaje, pe Brighton Road, care nu era nici pe departe zona cea mai bogată din cartier, dar noi în mod clar eram înstăriți. Tatăl meu, Arthur, și fratele său, Joe (cunoscut ca J.S. și, în timpul lui liber, un autor prolific de rime sforăite, dar cu priză la public), conduceau compania de produse sportive Newman-Stern dintr-o clădire impunătoare din centrul orașului; la categoria ei, se situa pe locul

doi după firma originală din New York, Abercrombie & Fitch.

Crescând în Shaker Heights, îmi mai aduc încă aminte de trăsurile cu cai care trăgeau după ele rezervoarele de lapte sau blocurile de gheață. Școlile noastre publice erau considerate cele mai bune din Statele Unite. Existau sute de hectare de pădure și cinci lacuri mici, unde pescuiam și exploram. Siguranța nu era niciodată o problemă; vara puteai să petreci patru zile în pădure și nu se întâmpla nimic care să-ți facă rău. Agitația cea mai mare era când noi, copiii, începeam un „război”; apucam aracii de care oamenii legau roșiile și îi aruncam ca pe niște sulite, apărându-ne cu capace de pubele de gunoi. Era ca un ritual din Papua-Noua Guinee.

Toate familiile erau albe ca spuma laptelui; fără străini, fără negri pe străzile și pe proprietățile liniștite. E posibil ca Newman să fi fost prima familie de evrei care a ajuns pe Brighton Road. Dar chiar eram ca oricine altcineva; organizam spectacole improvizate de circ în curtea din spate, vindeam limonadă, făceam acrobații pe leagăne. Copiii mici, de vârsta mea și a fratelui meu mai mare, Art Jr., veneau la noi acasă și tata îi distra spunându-le povești inventate, în care personajele principale erau mereu aventurierii Băieți Terry Berry. Le povestea în episoade, un capitol nou în fiecare seară. Iar când termina, se prefăcea că era un animal înspăimântător și toți copiii din cartier săreau și se luptau cu el. Se apăra ca un boxer, apoi se termina totul. „Asta e finalul, băieți”, spunea el, iar copiii erau trimiși înapoi la casele lor, în timp ce eu și Art ne duceam la culcare. Bineînțeles, Art găsea mereu timpul necesar ca să mă sperie de moarte, adesea în ceea ce numeam „clubul”

- de fapt „mansarda” de la etajul al treilea al casei noastre, unde împărțeam o cameră de joacă.

Îi făcea o plăcere deosebită să stea în cârca mea, să mă apuce de bărbie și să vadă cât de mult putea să-mi dea gâtul pe spate. Cred că avea senzația că meritam asta, pentru că i se părea că primeam toată atenția din partea mamei noastre, Tress, tot devotamentul ei, și că el nu avea parte decât de resturi. Marea diferență dintre mine și Arthur era aceea că relațiile diferite pe care le aveam cu mama noastră nu îl deranjau de fapt. Arthur a crezut mereu că, din toate variantele posibile, Dumnezeu îl pusese într-un loc în care totul era cât se putea de bine. Fratele meu a ales să-și aducă aminte de lucrurile bune din copilăria noastră, în timp ce eu îmi aduc cel mai bine aminte de eșecuri și de lucrurile care nu au mers bine.

Petreceam mult timp în camera de joacă; era locul în care ne făceam temele. Art exersa și la tobe acolo, în timp ce eu puneam discuri la Victrola și mă așezam pe un scaun confortabil, citind o mulțime de benzi desenate. „Clubul” nostru era mai agreabil decât camera de zi elegantă de la parter a familiei, unde nimeni nu prea făcea nimic interesant. Ai putea spune că simțul meu „estetic” a avut originile chiar acolo, în acea sală de muzeu atent mobilată. Mama era foarte mândră de cum arăta acea cameră de zi; mie gustul ei mi se părea rece, un fel de „Bloomingdale modern”, cum ar fi numit în zilele noastre. Totul era bine întreținut, conceput pentru aspect, nu pentru confort. Încă de la început a hotărât să pună doar covoare negre, apoi și-a cumpărat un câine alb rasa Spitz, pentru că dădea bine pe covor. Bineînțeles că, de fiecare dată când se mișca, câinele lăsa o dâră de blană albă.

Lângă camera de zi se afla o sufragerie adevărată,
unde ani întregi am mâncat aproape toate mesele

Viața neobișnuită a unui om obișnuit

Paul și Arthur Jr. prin 1929

împreună; rareori se discuta ceva, iar serile petrecute la masă puteau fi deranjante. Masa noastră avea modele în relief și era mereu acoperită cu o față de masă din pânză. În fiecare seară era aranjată cu farfuri frumoase din porțelan. Stăteam acolo și tata ajungea

mereu ultimul. Adesea purta sacou și cravată, dar uneori, dacă avea timp să se schimbe după muncă, lua pe el un halat. Deși aveam menajeră, mama împărțea chiar ea farfuriile, servind adesea carne gătită simplu, legume și piure. Înainte de a începe, tata ținea un soi de toast, iar eu și fratele meu ne ciocneam paharele cu apă.

Până la urmă, mama a hotărât că nu mai voia să tot calce fața de masă din pânză, așa că ne-a pus să mâncăm în încăperea mult mai mică, pentru mic-dejun, de lângă bucătărie. Tata nu a fost de acord cu schimbarea, așa că a continuat să mănânce în sufragerie, singur. La desert aveam budincă sau prăjitură – mama făcea dulciuri bune –, iar după asta tata spunea „Mă scuzați” și se ducea sus să citească (nu se sătura niciodată de *Enciclopedia britanică*, parcurgând-o de la un capăt la altul de mai multe ori) sau să doarmă puțin. Eu și Art ajutam cu vasele, apoi urcam în camera de joacă, ne făceam un castron cu floricele și beam ceai rece sau o băutură carbogazoasă.

Tot în sufragerie, eu și Art ne dădeam cu capul de pereți. La propriu. Am făcut asta pe ascuns până când denivelarea a devenit suficient de mare ca să fie observată de părinții noștri. Nu era o lovitură ușoară, ci o izbitură serioasă, care a distrus tencuiala din spatele tapetului. Mă mir că nu ne-am lăsat naibii creierii pe acolo. Era propriul nostru Zid al Plângerii. Nu puteam să-mi descarc furia pe nimeni de înălțimea mea, așa că mă descărcam pe perete. Acum mă pufnește răsul când mă gândesc ce făceam – doi puști care se băteau pe umăr unul pe altul și spuneau: „E rândul meu”, „Ah, poftiți!” Art era mai mare, așa că probabil lovea primul. Cum capul lui era cu aproximativ cincisprezece

centimetri mai sus decât al meu, nu loveam niciodată în același loc. (Mulți ani mai târziu, când m-am întors acasă după Al Doilea Război Mondial, am verificat perețele și am fost uimit să văd fisurile imense.)

Viața neobișnuită a unui om obișnuit

Arthur și Paul la jumătatea anilor 1930

Casa noastră însemna și zgomotele unui război permanent. Putea fi unul tăcut, ca sunetul înfundat făcut de un cuțit înfipt în carne de om, la fel de subtil și de amenințător precum trupezle de comando care se deplasează silențioase prin noapte. Putea să fie și exploziv și zgomotos, de obicei când răbufnea mama. Sau amenința să răbufnească. Stăteam acolo și așteptam ca un lucru să nu meargă bine, ca unul dintre noi să calce pe bec și să fugă, așteptam greșeala și apoi explozia care urma. Eram în pat și îi auzeam pe părinții noștri certându-se, urlând unul la celălalt. Auzeam cum se spărgeau chestii. A existat o ceartă în timpul căreia mama a luat un tablou de pe perete și l-a spart în capul lui tata. Era un pastel cu nimfe care dansau dezbrăcate (pe care îl analizasem de multe ori cu lupa). Atârna chiar deasupra canapelei din camera de zi. Probabil că tata a ajuns să se plimbe dintr-o parte în alta cu rama în jurul gâtului. Sunt convins că a existat o suferință reală, dar tot ce-mi aduc aminte acum sunt instantanee ca de desene animate ale acestor întâmplări.

*

Când aveam 5 ani, America a intrat în Marea Criză – 85% dintre toate magazinele cu articole sportive din țară au dat faliment în acei ani, iar tata a părut pe culmile disperării. Aveam un magazin cu bunuri de lux într-o perioadă în care nimeni nu cumpăra chestii luxoase. Newman-Stern urma să organizeze o vânzare cu reduceri de preț și, în funcție de rezultate, avea să se stabilească dacă magazinul mai rămânea deschis.

La un moment dat, frații Newman au rămas fără cash; îmi aduc aminte că tata s-a dus la Chicago și

a convins companiile Spalding și Wilson să-i mai dea marfă în valoare de 250 000 dolari în regim de consignație; avea o reputație așa de bună pentru integritatea lui, încât producătorii știau că până la urmă aveau să primească banii pentru produse. A fost o dovadă extraordinară pentru tata, unchiul Joe și codul lor de afaceri faptul că au supraviețuit Marii Crize fără probleme financiare.

Am dat toți o mână de ajutor. Tata nu ar fi lăsat-o niciodată pe mama să muncească, dar ea a concediat menajera, lucru care pe el l-a înfuriat. Mama a spus: „O să fac curat și o să folosesc banii pe care-i dădeam menajerei ca să cumpăr genul de mobilă pe care mi-o doresc”. Și chiar a făcut asta. Și-a asumat toate sarcinile legate de spălat, stors, călcat, a cumpărat materiale noi și a retapițat singură mobila veche, a cusut chiar draperii și cuverturi. (A fost un mare motiv de mândrie și o victorie faptul că au reușit să păstreze aparențele, faptul că tata a continuat să plătească cotizația de membru la clubul rural evreiesc, Oakwood.)

Eu am început să lucrez în depozitul Newman-Stern și, pe măsură ce am mai crescut, am fost mutat în magazin, la vânzări. Am vândut tot soiul de lucruri: binocluri, mingi, echipament de tenis. Eram un vânzător bun, unul cinstit. Dacă voiam să-i vând unui om o minge de bowling și el spunea „Frate, chiar nu știu dacă îmi trebuie o minge nouă de bowling”, îi răspundeam așa: „Dacă nu ai nevoie de ea, n-o cumpăra”. Mi-a plăcut să lucrez acolo.

După Al Doilea Război Mondial, magazinul Newman-Stern a avut și marfă rămasă de la armată. Un tip lăsase lăzi cu mărunțișuri, gen vizoare Norden, acel echipament militar futurist, odinioară ultrasecret,

care permitea avioanelor SUA să arunce încărcăturile de bombe asupra Germaniei și Japoniei exact unde trebuia. Evident că tipul ăsta nu putea să scape de stocul ăsta enervant. Te uitai la invenția aia complicată și te gândeai: „La ce ar putea folosi cineva chestia asta?” Dar Unchiul Joe (care studiasse științe aplicate la facultate) și tata s-au apucat să demonteze mașinăriile alea și au descoperit cum funcționau. Exista o porțiune din vizor în care, dacă apăsați un buton mic, se pornea un motor electric puternic și, cu puțină improvizație, puteai să obții un deschizător automat de uși de garaj relativ ieftin. Erau reostate care puteau fi refolosite la numeroase treburi casnice importante și exista chiar și un computer analog încorporat.

Frații au plătit o pagină întreagă de publicitate în *Plain Dealer*, ziarul din Cleveland, pentru a descrie modul în care ar fi putut să fie reutilizată fiecare dintre componentele vizorului. Trei sau patru zile nu s-a mai putut intra în magazinul nostru. Renumita Case School din Cleveland a sunat și a achiziționat două bucăți întregi la prețul de 2 800 de dolari fiecare – pe atunci o sumă enormă. A fost o demență – probabil un profit de 200 000 de dolari în câteva zile.

Unchiul Joe și tata au fost entuziasmați. Nu s-a pus neapărat problema de bani, cât de faptul că luaseră ceva ce fusese oferit în stânga și-n dreapta și doar ei avuseseră viziunea necesară pentru a-i înțelege potențialul. Inventaseră un succes enorm. ăsta era romantismul comerțului. Iar frații Newman erau romantici.

Lucrurile nu fuseseră așa de la început, în mod clar nu pentru tata. Când era tânăr, voia să devină scriitor; efectiv doar asta își dorea să facă. La scurt timp după

Arthur Newman Sr. la biroul lui, în 1938

ce s-a întors din serviciul militar din timpul Primului Război Mondial, a devenit cel mai tânăr reporter angajat vreodată de *Cleveland Press*.

Dar fratele Joe l-a fermecat să se alăture afacerii sale înfloritoare cu produse sportive, care inițial

fusese specializată pe vânzarea de kituri electrice experimentale pentru băieți, precum și microfoane, transmițătoare și aparate de telegraf mai complicate. (Marea trecere la bunurile sportive a venit după ce guvernul a interzis vânzarea de echipament privat de telegrafie, ca urmare a faptului că America declarase război împotriva Kaizerului în 1917.) Joe era președintele firmei, iar tata – secretarul-trezorier, rămânând în umbra unchiului meu. Nu a reușit să găsească o ieșire – tocmai își făcea o familie, avea responsabilități și era un bărbat integru. Chiar nu putea să pună toată povara financiară pe tânăra lui soție, iar Arthur Newman Sr. nu a crezut niciodată în divorț.

A devenit prizonier: întemnițat de magazin, de ce avea în pantaloni, fără să aibă timp să se gândească pe bune ce hotărâri să ia.

Nu cred că munca pe care o făcea i-a adus până la urmă satisfacții. Nu cred că palatul lui i-a adus satisfacții. Și cred că nici familia lui nu i-a adus satisfacții.

*

Teresa Fetzko, mama mea, era o tânără frumoasă, care imigrase aici împreună cu familia ei din Europa de Est (pe atunci Imperiul Austro-Ungar care se dezintegra, partea pe care acum o numim Slovacia). A ajuns la puțin timp după începutul secolului XX, efectiv o copilă, practic în zdrențe. Familia ei era foarte săracă, iar asta a contribuit la teama permanentă a mamei de a nu pierde totul. Pretindea că tatăl ei era profesor, dar de fapt era zidar. Mama ei murise când ea era încă mică, iar la 16 ani s-a căsătorit cu un tânăr de care a